

Η 3η Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ πραγματοποιείται σε μια εξαιρετικά κρίσιμη περίοδο όπου η κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού συνεχίζεται και βαθαίνει, αλλά και κλιμακώνεται η επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς. Η κατάσταση αυτή προκαλεί την κλιμάκωση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και τις πραξικοπηματικές επεμβάσεις και στρατιωτικές αναμετρήσεις από την Ουκρανία μέχρι τη Μέση Ανατολή και τη Συρία, την ανεξέλεγκτη προσφυγική τραγωδία, την όλο και πιο βαθιά απονομιμοποίηση των ιμπεριαλιστικών συνασπισμών και ολοκληρώσεων όπως είναι η ΕΕ και το ΝΑΤΟ, αλλά και των πολιτικών συστημάτων που στηρίζονται σ' αυτούς και τους υπηρετούν. Το σύστημα, σε σήψη και αδιέξοδο, αναβιώνει φασιστικές αναζητήσεις, αλλά και αγωνιστικά ξεσπάσματα, από τις πλατείες των «αγανακτισμένων» και το Occupy Wallstreet μέχρι τις «απελευθερωμένες περιοχές» της Ινδίας και των Φιλιππίνων.

Στην Ελλάδα, κάτω από αλληπάλληλα κοινωνικά ξεσπάσματα των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών, έχουμε την πλήρη κατάρρευση του παλιού αστικού δικομματισμού, αλλά και μια ψευδεπίγραφη εναλλακτική με την ολοκληρωτική υποταγή του ΣΥΡΙΖΑ στα κελεύσματα της ΕΕ, του ΝΑΤΟ και της ντόπιας παρασιτικής ολιγαρχίας. Η αριστερή στα λόγια και δεξιά στην πράξη σεχταριστική πολιτική του λεγόμενου ΚΚΕ δεν αποτελεί διέξοδο, αλλά εμπόδιο για την ανάπτυξη και ανασυγκρότηση του κινήματος σε επαναστατική κατεύθυνση. Η εντεινόμενη αναξιοπιστία του πολιτικού συστήματος δημιουργεί και εδώ συνθήκες για ακροδεξιές αναδιπλώσεις, αλλά και ακόμα πιο έντονες αριστερές αναζητήσεις των μαζών.

1. Με το ξέσπασμα της κρίσης αυτής στη χώρα μας, η συγκρότηση της ANΤΑΡΣΥΑ μέσα από τη μετωπική σύγκλιση και συνεργασία αριστερών επαναστατικών συλλογικοτήτων και ανένταχτων αγωνιστών αποτέλεσε σημαντικό βήμα. Ήταν μια πρώτη απάντηση στην πολυδιάσπαση της επαναστατικής αριστεράς, αλλά και σε γενικόλογες αντιπαραθέσεις με το ρεφορμισμό μιας προηγούμενης περιόδου («Κάτω, κάτω, το κεφάλαιο» – «Σεισμός, σεισμός, κομμουνισμός» κ.λπ.) Πραγματοποιήθηκε στη βάση του προσδιορισμού των εχθρών και των φίλων: ευρώ, ΕΕ και ΝΑΤΟ, καθώς και ντόπια πλουτοκρατική ολιγαρχία από τη μια μεριά – εργατική τάξη και πλατιά λαϊκά στρώματα από την άλλη. Επέλεξε την αντιπαραθέση στις αντιλαϊκές επιθέσεις όχι με αυταπάτες για διόρθωση του συστήματος, αλλά με στόχο την ανατροπή των επιλογών και των στόχων του μέσα από την ανάπτυξη του εργατικού και λαϊκού κινήματος και τον επαναστατικό δρόμο. Βρέθηκε στην πρώτη γραμμή των εργατικών αγώνων και λαϊκών ξεσπασμάτων από τις πλατείες, τις απεργίες, τα μαζικά συλλαλητήρια και τις καταλήψεις.

2. Από την πρώτη στιγμή η ANΤΑΡΣΥΑ αντιπαρατέθηκε στην απατηλή φιλο-ΕΕ πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, για να δικαιωθεί απόλυτα μέσα από την ολοκληρωτική αποτυχία των υποσχέσεων για ικανοποίηση των λαϊκών αιτημάτων χωρίς «ούτε ρήξη, ούτε υποταγή», αλλά μέσα από το συμβιβασμό και την ενσωμάτωση στο κυρίαρχο πολιτικό σύστημα. Πρωτοστάτησε στην εντυπωσιακή νίκη του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, που στη συνέχεια μετέτρεψε σε ένα εξευτελιστικό ΝΑΙ η προδοτική πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ /ΑΝΕΛ. Μέσα από αυτές τις επιλογές και τις αγωνιστικές πρωτοβουλίες ήταν που η ANΤΑΡΣΥΑ αναδείχτηκε σε αναγνωρίσιμο τρίτο πόλο, που αποτελεί τη σημαντικότερη κατάκτηση της επαναστατικής Αριστεράς από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα. Έναν πόλο ενότητας και πάλης για τη μεγάλη εργατική και λαϊκή πλειοψηφία, αλλά και για όλες τις αγωνιστικές αναζητήσεις της Αριστεράς, με κόκκινη γραμμή την αναγνώριση της κύριας αντίθεσης της περιόδου, καθώς και του επαναστατικού δρόμου για την επίλυση της υπέρ των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων.

3. Σήμερα, σ' ό,τι αφορά τις πιο πρόσφατες πολιτικές εξελίξεις, με την κλιμάκωση του προσφυγικού, τους νέους φράχτες στην Ευρώπη και τις απειλές εναντίον της Ελλάδας, τις μαζικές αγωνιστικές και λαϊκές αντιδράσεις που έχει προκαλέσει η προσπάθεια εφαρμογής των δεσμεύσεων του 3ου μνημονίου, στο ασφαλιστικό, στο φορολογικό, στις ιδιωτικοποιήσεις, το νέο αδιέξοδο που δημιουργεί η άρνηση του ιμπεριαλιστικού κουαρτέτου να προχωρήσει στην αξιολόγηση και η αδυναμία εξυπηρέτησης των δανειακών της υποχρεώσεων από τη μεριά της κυβέρνησης – όλα αυτά ανοίγουν το δρόμο για την κλιμάκωση της πολιτικής κρίσης. Μια πολιτική κρίση με νέες και οδυνηρές για το λαό εξελίξεις που μόνο η κλιμάκωση των αντιιμπεριαλιστικών και αντικαπιταλιστικών αγώνων ενός οργανωμένου λαϊκού κινήματος θα μπορούσε να αποτρέψει και όχι απλά και μόνο η προσδοκία για την αυθόρμητη ανάπτυξη του. Γιατί «κάθε υπόκλιση μπρος στο αυθόρμητο... σημαίνει... δυνάμωμα της επίδρασης της αστικής τάξης», ενώ αντίθετα δικό μας καθήκον πρέπει να είναι «να αποτραβήξουμε το εργατικό κίνημα από αυτή την αυθόρμητη «τρεϊντιουνιονιστική» τάση να μπει κάτω από τα φτερά της αστικής τάξης και να το τραβήξουμε κάτω από τα φτερά της επαναστατικής σοσιαλδημοκρατίας». (Λένιν – «Τι να κάνουμε;»)

Για να το πετύχουμε όμως αυτό θα πρέπει να ξεπεράσουμε σημαντικές αδυναμίες και να πραγματοποιήσουμε ένα άλμα ωρίμανσης και συγκρότησης της ANΤΑΡΣΥΑ

4. Δεν αρκεί πια ο σωστός καθορισμός της κύριας αντίθεσης και η πρωτοπόρα αγωνιστική παρέμβαση στα κινήματα, αλλά χρειάζεται ακόμα η επεξεργασία ενός προγράμματος με αφετηρία τις αναζητήσεις των μαζών, αλλά και των συγκεκριμένων βημάτων για την υλοποίησή του στη βάση ενός αυστηρά αντικειμενικού υπολογισμού των ταξικών δυνάμεων και των συσχετισμών τους. Χρειάζεται η οργανωμένη παρέμβαση σε όλους τους χώρους όπου δρουν οι εργατικές και λαϊκές μάζες, σε μια κατεύθυνση ωστόσο σύγκρουσης και αποκάλυψης των αδιόρθωτων εκπροσώπων του κεφαλαίου και της γραφειοκρατίας και όχι ουράς απέναντί τους. Χρειάζεται ακόμα το ξεπέραςμα κάθε μικροκομματισμού μέσα στις γραμμές μας, η δημοκρατική λήψη αλλά και η ενιαία και αποφασιστική εφαρμογή των πολιτικών και κινηματικών μας αποφάσεων και η κριτική και αυτοκριτική εκτίμηση και παραπέρα επεξεργασία τους, με βάση την αντικειμενική εκτίμηση των αποτελεσμάτων τους, για μια ANΤΑΡΣΥΑ των μελών που θα εξασφαλίζει αξιοπιστία και φερεγγυότητα απέναντι στην εργατική τάξη και το λαό.

5. Άλλη σημαντική αδυναμία ήταν η εγκατάλειψη της πορείας για ένα συνεπές και σταθερό αντικαπιταλιστικό-αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο μέσα από τη συγκρότηση και ανάπτυξη του κινήματος και η αναζήτηση λύσεων μέσα από «συμμαχίες» χωρίς αρχές που νόθευαν την αντι-ΕΕ ταξική και αγωνιστική μας κατεύθυνση. Ήταν η ανοχή απέναντι σε τάσεις που επέλεγαν την ένταξη σε δύο μέτωπα ταυτόχρονα, τόσο στην ANΤΑΡΣΥΑ όσο και στη ΜΑΡΣ, στο όνομα της διαφύλαξης της ενότητας, για να καταλήξουν τελικά στην προσχώρησή τους σε μια κατεύθυνση ανολοκλήρωτης ρήξης με το ρεφορμισμό από τη μεριά της ΛΑΕ.

6. Μια άλλη μονομέρεια ήταν και η τάση για εγκατάλειψη κάθε προσπάθειας για μια πολιτική μετωπική συμπόρευση με συγκεκριμένες προτάσεις προς ένα μεγάλο μέρος της Αριστεράς που διαχωρίζεται από το ρεφορμισμό και αναζητεί έναν άλλο δρόμο με μια λογική «επαναστατικής καθαρότητας» και αυτοαναφορικότητας. Αντίθετα εμείς νομίζουμε ότι η διαρκής προσπάθεια της ANΤΑΡΣΥΑ για τη συγκρότηση ενός επαναστατικού πόλου-μετώπου ήταν αυτή που την ανέδειξε σε αναγνωρίσιμη και άλλη γραμμή διεξόδου για την Αριστερά, σε αντίθεση με άλλες δυνάμεις που, στο όνομα της «καθαρότητάς» τους, έμειναν κλεισμένες στο καβούκι τους και στο περιθώριο.

7. Αφετηρία της πάλης μας δεν μπορεί να είναι άλλη από την υπεράσπιση και διεκδίκηση κατακτήσεων και δικαιωμάτων για τη δημοκρατία της εργατικής τάξης και του λαού ως το τέλος. Ενάντια στη λεηλασία του κόσμου της εργασίας και την εξοντωτική συμπίεση μισθών και συντάξεων, τις μαζικές απολύσεις και την ανεργία, την εξευτελιστική ελαστικοποίηση της εργασίας, το κλέψιμο και την υποταγή του ελεύθερου χρόνου. Για τη «συνεταιριστική» απελευθέρωση της αγροτιάς από την υπερεκμετάλλευση των κάθε λογής μεσαζόντων, ντόπιων και ξένων νεοτσιφλικάδων, του χρηματοπιστωτικού συστήματος και τη φορομπηξία

των κυβερνήσεων. Για την κατάργηση των μνημονίων και των εφαρμοστικών τους νόμων. Για την παύση πληρωμών και τη διαγραφή του τοκογλυφικού χρέους. Για την εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας με εργατικό-λαϊκό έλεγχο. Για την ανατροπή της αστικής πολιτικής βίας και τρομοκρατίας μέχρι την κατάλυση όλων των μηχανισμών καταστολής του αστικού κράτους, την κατάχτηση της πολιτικής εξουσίας και τον έλεγχο των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας από την εργατική τάξη και το λαό.

8. Αντίστοιχα, πάλι για την διεκδίκηση της δημοκρατίας στις εξωτερικές σχέσεις της χώρας για την ισότιμη συμβίωση και διεθνιστική αλληλεγγύη της εργατικής τάξης και των λαών. Οι συνθήκες που μας έχουν επιβληθεί σήμερα στα πλαίσια του ευρώ, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, δεν αποτελούν μια γενικόλογη «επιτροπεία», αλλά κατάλυση κάθε έννοιας εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας. Μέσα από την απαγόρευση ψήφισης οποιουδήποτε νόμου εάν αυτός δεν έχει πρώτα την έγκριση του ιμπεριαλιστικού κουαρτέτου, με τον έλεγχο του τραπεζικού συστήματος στα χέρια της ΕΚΤ και των hedge funds, με την επιβολή ενός ασφυκτικού δημοσιονομικού ελέγχου της ελληνικής οικονομίας, με το ξεπούλημα των βασικών υποδομών και παραγωγικών δυνατοτήτων της χώρας όπως αεροδρόμια, λιμάνια, ΟΤΕ, ΑΔΜΗΕ, ΤΡΑΙΝΟΣΕ, ΕΥΔΑΠ κ.λπ. στις πολυεθνικές του διεθνούς κεφαλαίου, με την ντόπια πλουτοκρατική ολιγαρχία να ευθυγραμμίζεται απόλυτα μαζί τους διεκδικώντας κάποια μερίδια από τα κέρδη τους και εξάγοντας τα κεφάλαιά της στο εξωτερικό.

9. Πάλι ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τους πολέμους από την Ουκρανία μέχρι τη Μ. Ανατολή με τη συμμετοχή της Ελλάδας και με τις αντιδραστικές της συμμαχίες με Ισραήλ και Αίγυπτο. Έξω το ΝΑΤΟ από το Αιγαίο, καμιά παραβίαση των κυριαρχικών δικαιωμάτων των λαών της περιοχής, όχι στις νέες κλιμακώσεις των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και αναμετρήσεων. Κύπρος ενιαία – κυρίαρχη – ανεξάρτητη, χωρίς ξένους στρατούς και βάσεις, όχι στη διχοτόμηση-μονιμοποίησή της σε ρόλο αβύθιστου αεροπλανοφόρου για τον έλεγχο της περιοχής, απόλυτος σεβασμός, συναδέλφωση και κοινοί αγώνες Ελληνοκύπριων και Τουρκοκύπριων για την υπεράσπιση και διεκδίκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών τους. Προϋπόθεση για να τεθεί σωστά και το ζήτημα της πολιτικής εξουσίας η πρωτοπόρα ανάληψη της αντιμετώπισης των εθνικών ζητημάτων από το εργατικό και λαϊκό κίνημα για την ισότιμη και αλληλέγγυα συμβίωση των λαών, ενάντια στην ξενοδουλεία της αστικής τάξης και το δηλητηριώδη ρατσισμό και εθνικισμό των φασιστών της Χρυσής Αυγής.

10. Τέλος, προϋπόθεση για την ανταπόκριση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα αυξημένα καθήκοντα της περιόδου δεν είναι μόνο η πολιτική της ωρίμανση, αλλά και ένα άλμα στην επαναστατική της ανασυγκρότηση. Για την αποτελεσματική εφαρμογή της ενιαίας πολιτικής της κατεύθυνσης που θα ενισχύεται και θα ωριμάζει μέσα από τον ελεύθερο συνθετικό και δημοκρατικό διάλογο και όχι δίνοντας την προτεραιότητα σε επί μέρους επιδιώξεις της μιας ή της άλλης συνιστώσας, του ενός ή του άλλου αγωνιστή. Μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ των μελών όχι μιας χρήσης ούτε μελών-ψηφοφόρων, αλλά υπεύθυνων αγωνιστών, ενεργών και γειωμένων σε μαζικούς και εργασιακούς χώρους, τακτικών μελών των κλαδικών και τοπικών επιτροπών. Με ένα Πανελλαδικό Συντονιστικό Όργανο κύριο παράγοντα συντονισμού και καθοδήγησης ανάμεσα σε δύο συνδιασκέψεις, με αρμοδιότητες, που θα διασφαλίζει τη συνεχή επικοινωνία της βάσης με τα ανώτερα όργανα και θα εκλέγει την Κεντρική Συντονιστική Επιτροπή, τις επιμέρους γραμματείες, το Γραφείο Τύπου και την Επιτροπή Προγράμματος. Μια ΚΣΕ που θα διασφαλίζει τον καθημερινό συντονισμό και την εκπροσώπηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και θα προετοιμάζει και εφαρμόζει τις αποφάσεις του ΠΣΟ. Με απόλυτα δημοκρατικά, αλλά και ενιαία εκλογικά συστήματα, που θα διασφαλίζουν την ισότιμη συμμετοχή όλων των συντρόφων χωρίς μικροκομματισμούς και διασπαστικές επιδιώξεις.

Μια τέτοια ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειαζόμαστε σήμερα για να μπορέσει να απευθυνθεί με φερεγγυότητα και αποτελεσματικότητα στη μεγάλη εργατική και λαϊκή πλειοψηφία, καλλιεργώντας την εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους και την αυτοπεποίθηση ότι «αυτοί που σήμερα φαίνονται νικημένοι, του αύριο μπορούν να είναι οι νικητές» Μπέρτολτ Μπρεχτ “Εγκώμιο στη διαλεκτική”.

EKKE

ekke@ekke.net.gr - www.ekke.net.gr

3ης Σεπτεμβρίου 72 - Τ.Κ. 10433

Τηλ. 2108816920 - Fax 2108816765